

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. Бургас, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. А.ова
като разгледа докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно гражданско дело
№ 20232000500349 по описа за 2023 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 45 от 8.06.2023 г., постановено по гр.д. 46/ 2021 г. на Окръжен съд Сливен е осъдено **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1436, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от К. Х. Ч., Б. А. В., И. Д. Г., А. Х. П. – главния изпълнителен директор, заедно с всеки един от изпълнителните директори, да заплати на **М. Д. Й.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния баща А. Х. М., настъпила на 13.08.2019 г., в резултат на ПТП от 2.08.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 29.11.2019 г. до окончателното изплащане, като искът за главницата е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 200 000 лв.

Със същото решение е осъдено **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1436, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от К. Х. Ч., Б. А. В., И. Д. Г., А. Х. П. – главния изпълнителен директор, заедно с всеки един от

изпълнителните директори, да заплати на **А. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Сливен, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на А. Х. М., настъпила на 13.08.2019 г., в резултат на ПТП от 2.08.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 10.12.2019 г. до окончателното изплащане, като искът за главницата е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 200 000 лв.

Със същото решение е осъдено е осъдено **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1436, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от К. Х. Ч., Б. А. В., И. Д. Г., А. Х. П. – главния изпълнителен директор, заедно с всеки един от изпълнителните директори, да заплати на **З. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на А. Х. М., настъпила на 13.08.2019 г., в резултат на ПТП от 2.08.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 5.03.2020 г. до окончателното изплащане, като искът за главницата е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 200 000 лв.

Със същото решение е осъден **Х. М. Е.**, ЕГН *****, с адрес: с. Чукарка, общ. Айтос, обл. Бургас, с адрес за връчване: гр. Карнобат, ул. „Георги Димитров“ 6, партер, кантора № 1 – адв. С. С., да заплати на **М. Д. Й.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 1513,89 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 50 000 лв., за периода 13.08.2019 г. – 29.11.2019 г., като частичният иск по чл.86, ал.1 ЗЗД е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 3000 лв. от общо 6600 лв.

Със същото решение е осъден **Х. М. Е.**, ЕГН *****, с адрес: с. Чукарка, общ. Айтос, обл. Бургас, с адрес за връчване: гр. Карнобат, ул. „Георги Димитров“ 6, партер, кантора № 1 – адв. С. С., да заплати на **А. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Сливен, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 1666,67 лв., представляваща обезщетение за забава

в размер на законната лихва върху сумата от 50 000 лв., за периода 13.08.2019 г. – 10.12.2019 г., като частичният иск по чл.86, ал.1 ЗЗД е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 3611,40 лв. от общо 7270 лв.

Със същото решение е осъден **Х. М. Е.**, ЕГН *****, с адрес: с. Чукарка, общ. Айтос, обл. Бургас, с адрес за връчване: гр. Карнобат, ул. „Георги Димитров“ 6, партер, кантора № 1 – адв. С. С., да заплати на **З. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., сумата от 2861,11 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 50 000 лв., за периода 13.08.2019 г. – 5.03.2020 г., като частичният иск по чл.86, ал.1 ЗЗД е отхвърлен над уважения до пълния му претендиран размер от 8390 лв. от общо 12 050 лв.

Присъдени са разноси.

Постъпила е въззивна жалба от **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, в която решението се атакува като нищожно, незаконосъобразно и необосновано, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон, поради което и неправилно.

Изтъква се, че анализът на събраните доказателства е непълен, неточен и едностранен; съдът не е взел предвид доказателствата в тяхната съвкупност.

Поддържа се, че решението е нищожно, поради липса на съдържанието по чл.236, ал.1, т.7 ГПК, съгласно който задължителен реквизит на съдебното решение е банковата сметка, по която да се преведат присъдените суми или друг посочен от ищеца начин на плащане. В резултат, първоинстанционният съд не е обезпечил формата на решението, с наличието на всички реквизити, което е довело до неговата нищожност.

Релевират се доводи, че първоинстанционният съд е нарушил принципа за справедливостта, присъждайки на ищите обезщетения за неимуществени вреди в посочените по-горе размери, като не е съобразил критериите, въз основа на които следва да бъде конкретизирано дължимото на увредения обезщетение. Акцентира се на обстоятелството, че при възмездяването на вредите, от значение е и създадения от съдебната и застрахователна практика ориентир, относим към аналогични случаи, тъй

като в сферата на нематериалните ценности равенството в обществото намира най-чист израз. Сочи се, че размерът на присъдените обезщетения е силно завишен, не е взето предвид, че вредата се определя към момента на настъпването ѝ, тоест размерът на обезщетението за неимуществени вреди е следвало да бъде съобразен със съдебната практика, определяща обезщетение през 2019 г., предвид настъпване на застрахователното събитие на 2.08.2019 г.

Подчертава се, че с поведението си пострадалият М. е спомогнал за собственото си увреждане, респективно за увеличаване размера на вредата, като съпричиняването му следва да се определи в размер на 70-80 %.

В допълнение към жалбата се посочва, че в хода на производството не е била доказана по безспорен начин отговорността на водача Х. М. Е. по основание и размер. Същият не е имал възможност да предотврати настъпването на пътнотранспортното произшествие, тъй като техническите причини за настъпване на ПТП са неправилното поведение на пострадалия, който, като водач на каруца, е предприел пресичане на дясна пътна лента, навлизайки в опасната зона на автомобила, както и други нарушения на пострадалия водач на каруца. По мнение на въззивника – ответник, водачът на автомобила при управлението си не по своя вина е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на пътнотранспортното произшествие; не е нарушил виновно правилата за движение и за него събитието е случайно, а произшествието е настъпило изцяло по вина на водача на каруцата.

Претендират се разноси.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от М. Д. Й., А. И. Г. и З. И. Г., в който същата се оспорва и се моли за оставянето ѝ без уважение, като постановеното от първоинстанционния съд решение, в обжалваната част, бъде потвърдено.

Изтъква се, че неспазването на изискването за посочване на банкова сметка на ищеца не води до нищожност на съдебния акт, а е основание за нередовност на исковата молба. Сочи се, че към исковата молба са били приложени банковите сметки, по които да бъдат преведени сумите, присъдени на ищите.

Оспорва се становището в жалбата за завишен размер на присъдените обезщетения.

Навеждат се аргументи, че предвид влязлата в сила присъда против прекия причинител на увреждането, за установени по категоричен и безспорен начин следва да се приемат въпросите относно наличието на деяние, неговата противоправност и вината на дееца.

Като неоснователни се квалифицират оплакванията в жалбата относно занижаване приноса на пострадалия. Сочи се, че поведението на М. е било изцяло правомерно и съдът неправилно е възприел заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза.

Постъпила е въззивна жалба и от М. Д. Й., А. И. Г. и З. И. Г., против решението в отхвърлителната исковете част, като се изтъква, че съдебният акт е неправилен, постановен при нарушаване на материалния и процесуалния закон, и е необоснован.

Подчертава се, че съдът е определил изключително занижен размер на обезщетенията и неправилно е приел наличието на съпричиняване. Излагат се съображения, че принципът на справедливостта изисква индивидуална преценка на моралните вреди, като се имат предвид множество обстоятелства и взаимовръзки, но решаващият състав не ги е отчетел и това е довело до необоснованост на атакувания съдебен акт и формално приложение на относимата законова норма.

Въззивниците – ищци се позовават на категорично доказан, според тях, по делото обем на неимуществените преди, които търпят, чиито справедлив паричен еквивалент се явяват сумите от по 200 000 лв. за всеки от тях.

Излагат се твърдения, че не са взети предвид свидетелските показания относно близката връзка на въззивниците - ищци с баща им, тежките им преживявания във връзка със загубата му.

Заявява се, че решаващият състав, при определяне размера на справедливото обезщетение, не е взел предвид застрахователните лимити; не е съобразена в достатъчна степен и последователната практика на съдилищата за определяне на критерия за справедливост и икономическата конюнктура в страната, като се наблюдава рязкото отдалечаване от присъжданите от други съдилища при подобни обстоятелства застрахователни обезщетения.

Изразява се становище за неправилно приемане от съда от първа инстанция, че за настъпване на ПТП е допринесло поведението на

пострадалия М., който нарушил разпоредбите на ЗДвП. Посочено е, че съдът е изградил изводите си относно механизма, като е приел за установени обстоятелства, за които не са събрани доказателства по предвидения в ГПК ред - относно поведението на пострадалия и Р. М. преди ПТП. В допълнение, съдът е приел заключението на оспорената автотехническа експертиза и не е съобразил, че са налице данни не за внезапно навлизане на пътното превозно средство с животинска тяга на платното за движение, а за движение на каруцата в полагащата ѝ се лента и в посока обратно на движението на лекия автомобил. Излагат се съображения, че възражение за съпричиняване, основаващо се на нарушение на чл.106, ал.2 ЗДвП не е било релевирано в отговора на исковата молба, поради което съдът неправилно е приел за доказано това възражение, произнасяйки се свръхпетитум. Не е установена, според тези въззивници, по безспорен и категоричен начин забраната за движение на МПС с животинска тяга в процесния участък; както и че липсата на светлоотразителни елементи и източник на светлина, и неизпълнението на задължението за ползване на светлоотразителна жилетка в тъмната част на денонощието са в причинна връзка с настъпилото ПТП. Развити са оплаквания, че изводът за наличие на съпричиняване не може да почива на предположения и намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт предполага доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване, а подобни действия не са били установени в настоящото производство, като поведението на водача на каруцата е било изцяло правомерно. Дори и да се приеме наличието на принос на пострадалия, то той не е 50 %, което би го приравнило с обема на отговорността носена от водача на МПС.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, в който същата се оспорва и се моли за оставянето ѝ без уважение, като постановеното от първоинстанционния съд решение, в обжалваната част, бъде потвърдено.

В отговора на въззивната жалба се преповтарят доводите, че размерът на присъдените обезщетения е силно завишен, макар исковете да не са били доказани по размер и исканото обезщетение да не отговаря на принципа на справедливостта, подкрепен от трайната съдебна практика,

формирана по въпроса. Преповтарят се и съображенията за нарушение на водача на каруцата на правилата съдържащи се в ЗДвП и въвеждането на тези неправомерни действия на водача като начало на цялата поредица от събития, довели до настъпване на противоправния резултат.

Въззивните жалби са подадени в преклузивния срок, от легитимирани да обжалват страни, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговарят на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същите са допустими за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Без основание се застъпва в жалбата на дружеството – застраховател позиция за нищожност на решението на първостепенния съд, поради липса на посочване в същото на номера на банкови сметки на претендиращите обезщетение. Горната непълнота не попада в обхвата на нито една от разработените доктринално и от съдебната практика хипотези на нищожност на съдебен акт, относими към особено съществени пороци на изразяване на правосъдната воля – постановяване на решение извън правораздавателната компетентност на съда; в незаконен състав; неподписване на акта от мнозинството от състава; отсъствие на писмена форма; абсолютна неразбираемост волята на съда, дори и при тълкуване; разпореждане изпълнението на действие, което е неизпълнимо или съставлява престъпление.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Пренесени за разглеждане пред настоящата инстанция са предявени пред първоинстанционния Окръжен съд Сливен претенции за неимуществени вреди, с правно основание чл.432, ал.1 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД, претендирани от въззивниците - ищци, като следствие от пътен инцидент, при който е починал техният баща – за М. Й., и фактически баща – за А. Г. и З. Г., против застрахователя на прекия причинител на увреждането. Претендира се и лихвата за забава.

Съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като нормата на чл.51, ал.1 ЗЗД

постановява, че обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Основанието за ангажиране на имуществената отговорност на делинквента е налице при такова негово действие, което стои в причинна връзка и е довело до намаляване /или пропуск да се увеличи/ имуществото на увредения, или е причинило вреди от морално естество, при вина, която се предполага.

При определяне естеството и характера на страданията, които следва да бъдат възмездени, както и размера на обезщетението за произлезлите от увреждането неимуществени вреди, съдът следва да се ръководи от общите схващания за справедливост – чл.52 от ЗЗД.

Не се оспорва наличието на застрахователно правоотношение, покриващо фактическия състав на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с дружеството – въззивник - ответник, като застраховател, по повод автомобила, управляван от прекия причинител на увреждането – Х. М. Е..

Разпоредбата на чл.432, ал.1 КЗ предоставя на разположение на увреденото лице от пътно-транспортно произшествие – чл.478, ал.2, вр.чл.477, ал.1 КЗ, възможността да търси репарирание на претърпените вреди директно от застрахователя на причинителя на увреждането, като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на делинквента за престъпване на забраната да се вреди другиму.

Установено е в производството, че въззивниците са отправили на 29.08.2019 г. – М. Й., респективно 10.09.2019 г. – А. Г., респективно – 5.12.2019 г. – З. Г., до застрахователното дружество писмени застрахователни претенции по чл.498, ал.1, вр. чл.380 КЗ за изплащане на застрахователно обезщетение, по повод настъпилото застрахователно събитие и, поради неплащане от застрахователя на обезщетение, са инициирали настоящото исково производство – чл.498, ал.3 КЗ, и исовете им са допустими за разглеждане по същество.

Видно от данните по делото, на 2.08.2019 г. около 21.45 ч. на път I-6, км 456+800 м, между гр. Карнобат и гр. Айтос, е настъпило пътно-транспортно произшествие между автомобил марка „Фолксваген“ и модел „Венто“, рег. № *****, управляван от Х. М. Е., и пътно превозно средство с

животинска тяга - каруца, теглена от кон, управлявана от бащата на въззивниците А. Х. М., в резултат на което е била причинена смъртта на последния.

С Присъда № 61/ 6.12.2022 г. по НОХД № 881/ 2022 г. по описа на Окръжен съд Бургас, влязла в законна сила на 22.12.2022 г., прекият причинител на увреждането – Х. М. Е., по повод гореописаното деяние, е признат за виновен за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл.20, ал.2 от ЗДвП, съставляващо престъпление по чл.343, ал.1, б.в, предл.1, вр.чл.342, ал.1, вр. чл.55, ал.1, т.1 НК, за което му е наложено наказание.

Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна, по смисъла на чл.300 ГПК, за гражданския съд, занимаващ се с гражданските последици от деянието, в аспект на това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В този смисъл, като неоснователно следва да се прецени оплакването във въззивната жалба на застрахователя за недоказаност вината на застрахования при него водач.

Следва да се заключи, че са осъществени в пълнота и кумулативна даденост реквизитите от фактическия състав на деликта, като основа за ангажиране гаранционно – обезпечителната отговорност на застрахователя.

От ангажираните в производството писмени и гласни доказателства се установява, че М. Й. е дъщеря, А. Г. е фактически син, а З. Г. – фактическа дъщеря на починалия при пътния инцидент Али М..

Съобразно доводите във въззивните жалби, спорни между страните са дължимостта и размерът на обезвредата, която се следва на правоимащите лица; наличието на принос на пострадалия към настъпването на собственото му увреждане и неговият обем.

Към датата на деликта, загиналият е бил на възраст 62 г., а въззивниците - ищци - съответно на 36 г. – М. Й.; 37 г. – А. Г. и 40 г. – З. Г..

Претърпените от децата на починалия морални страдания следва да се възмездят по справедливост, доколкото те без съмнение попадат в кръга на лицата, относно които тълкувателната практика приема, че са правоимащи да получат обезвреда при непозволено увреждане, изразяващо се в смърт на близък родственик. Лишаването от родител, независимо от неговата възраст, е увреждане със значим отзвук, обусловен от дълбочината на връзката,

естествено съпътстваща целия житейски път на детето до загубата.

По отношение размера на дължимите обезщетения, с оглед приложимия обществен критерий за справедливост, настоящият състав отбелязва, че съгласно дадените с Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС указания, относно критериите, относими към определянето на обезщетение за морални вреди, при настъпили в резултат на деликт телесни увреждания или смърт, определянето на обезщетението по справедливост е свързано с преценката на конкретно съществуващите и намерили проявление в случая обстоятелства, измежду които, при причиняването на смърт, възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди, посочени неизчерпателно. Преценката следва да е индивидуална във всеки конкретен случай, но не абстрактна, а почиваща на установените в производството обстоятелства, имащи значение за постигане на пълна обезвреда на настъпилите, вследствие увреждането, отрицателни въздействия.

Трайно формираната по реда на чл.290 ГПК съдебна практика утвърждава това разбиране. В допълнение, прибавено е и изискването при определяне на обезщетението, като проявление на общественото разбиране за справедливост – чл.52 ЗЗД, да се държи сметка и за обществено-икономическата конюнктура в страната, към момента на увреждането, ориентир за която са нивата на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ – Решение № 95 от 24.10.2012 г. на ВКС по т.д. № 916/ 2011 г., I т.о.

Следва да се съобразят всички релевантни гореизложени обстоятелства – възрастта на въззивниците и техния починал родственик; естеството на техните отношения, за които, от свидетелските показания на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели, се установява, че са топли и подкрепящи, и интензитета на претърпените от загубата вреди, както и общественото схващане за справедлива обезвреда, към датата на увреждането. Следва да се съобрази, от друга страна, че в конкретния случай претендиращите обезщетение вече отдавна са започнали своя самостоятелен живот на възрастни, формирали са отделен бит от този на семейството на баща си и ще се възстановяват в подкрепящата среда на собственото си семейство. Ето защо, настоящият състав намира, че справедлив стойностен

адекват на претърпените вреди се явява сумата от по 150 000 лв. за всеки от тримата претендиращи.

Въведено е от застрахователя възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, изразяващо се в нарушения на правилата за движение по пътищата. Неоснователно се поддържа в жалбата на ищците, че е налице произнасяне свръхпетитум на първостепенния съд, разгледал възражението за съпричиняване. Видно от данните по делото, това възражение е въведено срочно – в отговора на исковата молба, квалифицирано като основаващо се на нарушения на задълженията на водача на каруцата по силата на ЗДВП, с конкретно посочени фактически основания. Не е налице изискване за инвокирания възражението да дава правна квалификация на нарушенията.

Разпоредбата на чл.51, ал.2 ЗЗД предвижда, при определяне обема на гражданската отговорност за обезвреда, да се отчита приносът на пострадалия към собственото му увреждане.

Анализирайки предпоставките за настъпване на непозволеното увреждане в настоящия случай апелативният състав намира, че обективен принос в инцидента имат и водачът на автомобила и водачът на каруцата, в различно съотношение. Съгласно постановките на Постановление № 17 от 18.11.1963 г. на Пленума на ВС, значима при определяне на съпричиняването е причинната връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, без да се изисква наличието на вина. По разума на Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. на ОСТК на ВКС, относно съпричиняването, всякога поведението на пострадалия трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

В конкретния случай е установено от вещото лице по изпълнената в производството пред първата инстанция съдебна автотехническа експертиза, както и от разпита на свидетелката Ереджеб – очевидец на процесното ПТП, че починалият - водач на пътното превозно средство с животинска тяга, управлявано в тъмната част на денонощието, е negliжирал задълженията си, като участник в движението, регламентирани в приложимия специален закон, като не е оборудвал каруцата при движение през нощта със светлоотразители отпред и светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина

отзад вляво – нарушение по чл.71, ал.1 ЗДвП; не е носил светлоотразителна жилетка през тъмната част на денонощието – нарушение по чл.106, ал.2 ЗДвП. В допълнение е предприел напречно навлизане отляво на дясно на платното за движение, спрямо посоката на автомобила, пресичайки коридора на придвижване на лекия автомобил, участник в произшествието, без да се убеди, преди започване на маневрата, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, съобразявайки се с тяхното положение, посока и скорост на движение – чл.25, ал.1 ЗДвП, като е навлязъл в пътната лента на автомобила без да го пропусне – чл.25, ал.2 ЗДвП.

В съвкупност всичко гореизложено е база за формиране на извода, че с поведението си починалият е допринесъл в значителна степен за собственото си увреждане. Вземайки решение да пресече пътното платно, без съобразяване на горепосочените изисквания за това, пострадалият е увеличил риска за настъпване на неблагоприятните последици, при това с решаваща тежест в причинния комплекс по настъпване на увреждането. Настоящият апелативен състав намира, че релевантният каузален принос на увредения следва да се оразмери на 2/3.

Следователно, претенциите на М. Й., А. Г. и З. Г. се явяват основателни до размера на 50 000 лв.

Претенциите за присъждане на лихвата за забавено изпълнение на паричното задължение са основателни, като същата е дължима, съобразно правилата на чл.493, ал.1, т.5, вр. чл.429, ал.2, т.2, вр. ал.3 КЗ, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, т.2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна, в настоящия случай – 29.08.2019 г. за въззивницата М. Й., 10.09.2019 г. за въззивника А. Г., 5.12.2019 г. за въззивницата З. Г., но, предвид диспозитивното начало в процеса, същата следва да се присъди от поискването - 29.11.2019 г. за въззивницата М. Й., 10.12.2019 г. за въззивника А. Г., 5.03.2020 г. за въззивницата З. Г..

Съвпадането на изводите на настоящата апелативна инстанция с тези на първоинстанционния съд обосновава потвърждаване на атакувания съдебен акт.

При този изход от делото и отправеното искане на дружеството - въззивник се следват разноси, в размер на юрисконсултското възнаграждение за защита пред настоящата инстанция, определено по правилата на чл.78, ал.8 ГПК, вр.чл.37, ал.1 Закон за правната помощ, вр.чл.25, ал.2, вр.ал.1 Наредба за заплащането на правната помощ, в размер на 540 лв. Платената от застрахователя държавна такса за въззивно обжалване не следва да се присъжда, поради отхвърляне на жалбата му.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 45 от 8.06.2023 г. на Окръжен съд Сливен, постановено по гр.д. 46/ 2021 г.

ОСЪЖДА **М. Д. Й.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, **А. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Сливен, *****, и **З. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: с. Градец, *****, тримата с адрес за връчване: гр. София, ул. „Три уши“ № 8 – адв. С. Ч., да заплатят на **„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София 1436, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от К. Х. Ч., Б. А. В., И. Д. Г., А. Х. П. – главния изпълнителен директор, заедно с всеки един от изпълнителните директори, сумата от сумата от **540 лв.** – юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____